

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010886
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3817010886.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Milana Straku v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., pre skutok obžalobou právne posúdený ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 15. februára 2024 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. decembra 2022, sp. zn. 2T/181/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. decembra 2022, sp. zn. 2T/181/2017 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaný A. B. sa oslobodzuje podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza sp. zn. 2Pv 154/15/3307 zo dňa 14.12.2017, pre skutok obžalobou právne posúdený ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

od novembra 2012 do októbra 2013 postupne vylákal od poškodeného C. D. na viackrát celkom sumu 32.800,- Eur a to pod zámienkou, že peniaze použije na rozbehnutie ich spoločného podnikania - prevádzka na výrobu peliet v E. F., tiež mu za poskytnuté peniaze sľúbil postavenie tichého spoločníka, majiteľa firmy, v dôsledku čoho mu poškodený C. D. postupne od novembra 2012 do augusta 2013 podľa jeho inštrukcií vložil na viaceré bankové účty spolu sumu 14.300,- Eur, v januári 2013 mu v G. E. odovzdal v hotovosti sumu 3.500,- Eur a v októbri 2013 mu v H. odovzdal v hotovosti 15.000,- Eur, a to napriek tomu, že vedel k spusteniu prevádzky peletárne nedôjde, nevykonával nič čím by prevádzku peletárne obnovil, získané peniaze použil podľa svojej potreby a na výzvu ich poškodenému nevrátil, čím spôsobil C. D., nar. XX.X.XXXX, bytom H. I. XXXX /XX, H. škodu vo výške 32.800,- Eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku sa poškodený C. D. so svojim nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ihneď po jeho vyhlásení prokurátor podal proti nemu odvolanie v neprospech obžalovaného do zázpisnice o hlavnom pojednávaní. Dodatočne prokurátor odvolanie písomne odôvodnil. V úvode dôvodov odvolania poukázal na obsah predchádzajúcich rozhodnutí vo veci a obsah výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedol nasledovné:

„Súd napadnutý výrok o oslobodení odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané naplnenie všetkých subjektívnych a objektívnych znakov zločinu podvodu podľa § 221 ods.

1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. Nebolo jednoznačne preukázané, v zmysle ustálenej judikatúry NS SR a praxe okresných a krajských súdov, úmysel obžalovaného dopustiť sa vo vzťahu k poškodenému od začiatku podvodného konania, že by obžalovaný od začiatku uvádzal poškodeného do omylu v úmysle obohatiť sa na jeho úkor. Podľa názoru súdu, aj vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, podnikanie v sebe nesie určité podnikateľské riziko a z tohto hľadiska nemôže byť trestné právo prostriedkom na získanie titulu na vymáhanie vložených podnikateľských investícií. Okresný súd ďalej v rámci odôvodnenia poukázal na to, že ako už bolo konštatované aj odvolacím súdom, obžalovanému nebolo jednoznačne preukázané, že by mal poškodenému zamlčať existenciu exekúcie, taktiež nebolo obžalovanému preukázané, že by finančné prostriedky boli poskytnuté obžalovanému výlučne na účely rozbehnutia spoločného podnikania s poškodeným. V tejto súvislosti uviedol, že je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, ktorú zdôraznil odvolací súd, že samotný poškodený uviedol v konaní pred súdom že určitú sumu finančných prostriedkov poskytol obžalovanému aj na súkromné účely. Toto potvrdzuje aj listinný dôkaz (číslo listu 117), z ktorého vyplýva, že poškodený poskytol finančné prostriedky obžalovanému ako pôžičku. Taktiež nebolo preukázané, že finančné prostriedky vo výške 32.800,- Eur obžalovaný vylákal od poškodeného pod zámienkou, že peniaze použije na rozbehnutie ich spoločného podnikania, pričom vedel, že k spusteniu prevádzky peletárne nedôjde a nevykoná nič, čím by prevádzku peletárne obnovil. V rozpore s týmto tvrdením je podľa názoru súdu napríklad aj časť výpovede svedka I. J. na hlavnom pojednávaní dňa 03.12.2018, podľa ktorej aj v čase výsluchu tento svedok mal určité obchodné aktivity s obžalovaným v súvislosti s peletárňou. Vykonaným dokazovaním nebolo tiež preukázané, že by obžalovaný nemal žiadne majetkové vzťahy k prevádzke na výrobu peliet, čo je v rozpore s dôkazmi, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Okresný súd záverom konštatoval, že v súvislosti s hodnotením dôkazov je potrebné zdôrazniť, že vykonané dôkazy netvorí ucelenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, na základe ktorých by bolo možné vysloviť výrok o vine obžalovaného. V konaní existujú výrazné pochybnosti o vine obžalovaného, ktoré je potrebné v zmysle procesnej zásady "in dubio pro reo" vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Preto súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku z dôvodu, že skutok v obžalobe nie je trestný čin.

Vyššie uvedený oslobodzujúci rozsudok považujem za nesprávny a nezákonný, rozporný s ustanoveniami § 2 ods. 10, ods. 12 a § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom Okresný súd Prievidza len nekriticky s poukazom na to, že je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil odvolací súd v rozpore s vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nebolo jednoznačne preukázané naplnenie všetkých subjektívnych a objektívnych znakov zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. a to aj napriek tomu, že z vykonaného dokazovania je zrejмый opak. Pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne v zmysle zásady uvedenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a tieto dôkazy podľa môjho názoru vyhodnotil nesprávne. Dôkazný postup je totiž potrebné vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom zdôvodniť. Táto požiadavka vyplýva práve z ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Mám za to, že v predmetnej trestnej veci vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. V tomto smere poukazuje predovšetkým na to, že poškodený C. D., v priebehu celého trestného konania konštantne vypovedal o tom pod akou predstieranou zámienkou od neho obžalovaný A. B. vylákal finančne prostriedky v celkovej výške 32.800,- Eur, ktoré mu poškodený C. D. pod podvodným príslubom zo strany obžalovaného, ktorý spočíval v tom, že rozbehnú podnikanie, s tým že sa poškodený stane tichým spoločníkom, neskôr viac ako 50 percentným podielnikom, resp. majiteľom v období do novembra 2012 do októbra 2013 aj na viackrát poskytol a to v celom rozsahu 32.800,- Eur na prevádzku peletárne a nie na súkromné účely, pričom obžalovaný neuskutočnil žiadne kroky smerujúce k spusteniu prevádzky peletárne, pretože tieto kroky od samého počiatku ani nemal v úmysle vykonať, čo potvrdzuje nielen výpoveď poškodeného D., svedka H. K. a svedka L. F., ale aj výpoveď samotného obvineného B., ako aj ďalšie dôkazy zabezpečené v predmetnej trestnej veci.

Pokiaľ ide o uvádzanie toho, že nebolo preukázané, že by finančné prostriedky boli poskytnuté obžalovanému výlučne na účely rozbehnutia spoločného podnikania s poškodeným, v súvislosti s čím súd poukazuje na to, že samotný poškodený uviedol v konaní pred súdom, že určitú sumu finančných prostriedkov poskytol obžalovanému aj na súkromné účely, uvádzam, že poškodený C. D. na hlavnom pojednávaní uviedol, že banka mu schválila na jeho spoločnosť s ručením obmedzeným úver. Tých 15.000,- Eur vyberal vo VÚB banke a dával to na peletáreň. Obžalovaný ju mal spojzadiť, na čo potreboval 20.000 - 25.000,- Eur. Z VÚB banky v Prievidzi vyberal každý deň 5.000,- Eur v

hotovosti a dával ich obžalovanému, že to idú riešiť. Na otázku prokurátora, že podľa obžaloby mal poskytnúť obžalovanému 32.800,- Eur na rozbehnutie peletárne, poškodený jednoznačne uviedol, že táto čiastka po zrátaní všetkých súm sedí. Finančné prostriedky, ktoré obžalovanému poskytol mali byť na rozbehnutie peletárne. Spisoval celú sumu, pretože stále išlo len a len o peletáreň, ktorá sa mala spojazdniť, to že obžalovaný B. zobral peniaze a zaplatil si svoje dlžoby, to už on nevie posúdiť. Stále to bolo o peletárni, nikdy to nebolo o inom. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka H. K., ktorý na hlavnom pojednávaní uviedol, že bol raz osobne prítomný pri VÚB banke v Prievidzi, keď poškodený obžalovanému poskytoval peniaze, vie že to bolo na 2-3 krát a ostatné mu poškodený vždy povedal, koľko to bolo. Aj keď bol svedok H. K. formálne len tichý spoločník v spoločnosti M. N., M. poškodený D. dal veľa na ekonomické rady. Keď to už prekrachlo, že z toho nič nebude a poškodený dal obžalovanému peniaze, tak mu poškodený vyčíslil, všetky peniaze, ktoré boli, pekne si viedol evidenciu aj peňazí, ktoré vrátil. Svedok H. K. potvrdzuje aj to, že poškodený odovzdal obžalovanému finančné prostriedky aj v G. E., nakoľko tento na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevie presne o tom či v G. E. dával poškodený obžalovanému 3.400,- Eur alebo 3.000,- Eur nakoľko poškodený mu uviedol, že mu poskytol okolo 3.000,- Eur. Svedok H. K. na otázku predsedu senátu, aby sa vyjadril, k rozporu vo výpovediach v prípravnom konaní, kde na jednom mieste vysvetľuje vyplatenie sumy 10.000,- Eur na 2 krát v H. tým, že poškodený dal obžalovanému peniaze na zuby a na inom mieste v tej výpovedi uvádza, že to malo byť na peletáreň, uviedol, že peniaze boli na peletáreň. Nemá vedomosť, že by obžalovanému niekedy boli požičané peniaze na zuby, ale má vedomosť, že peniaze potom na tento účel použil. Do spisu boli taktiež zabezpečené správy a výpis z bankových účtov kam poškodený posielal peniaze podľa pokynov obvineného. Išlo o účty vedené na majiteľov O. B. A. M. M. D., I. B. v H. B., a.s., C. B. v P. D., z výpisov z účtu je zrejme, že v ich prospech boli pripísané peniaze od poškodeného tak to on uviedol vo svojej výpovedi a v tabuľkovom prehľade.

Pokiaľ ide o poukazovanie na to, že z listinného dôkazu (číslo listu 117) vyplýva, že poškodený poskytol finančné prostriedky obžalovanému ako pôžičku, z vykonaného dokazovania, konkrétne z výpovede poškodeného, ako aj z konfrontácie na čísle listu 104-105 vyplýva, že až po určitej dobe, keď začalo byť jasné, že obžalovaný nie je majiteľom peletárne, prekvalifikoval poškodený poskytnutie finančných prostriedkov na pôžičku. Keď žiadal k pôžičke notársku zápisnicu začali problémy, obžalovaný sa zatajoval, nedvíhal telefóny. Z uvedeného je teda nepochybne zrejme, že poškodený neposkytol obžalovanému finančné prostriedky ako pôžičku, ale tieto boli od neho podvodne vylákané za účelom spustenia prevádzky výroby peliet a preto ani uvedený dôkaz argumentum a contrario nepreukazuje poskytnutie finančných prostriedkov obžalovanému na jeho súkromné účely.

Nelogicky pôsobí aj ďalší záver okresného súdu spočívajúci v tvrdení, že vykonaným dokazovaním nebolo tiež preukázané, že by obžalovaný nemal žiadne majetkové vzťahy k prevádzke na výrobu peliet. V tomto smere poukazujem na to, že sám obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní uviedol, že linka patrí spoločnosti D., M., pričom objekt v ktorom bola zamýšľaná prevádzka peletárne vlastnili svedok L. F. a svedok Q., pričom on mal len sprostredkovať predaj. Z výpovede svedka L. F., zas vyplýva, že obžalovaný, resp. spoločnosť R., v zastúpení ktorej konal obžalovaný, začala rekonštrukciu peletárne niekedy v roku 2005, pričom krátko nato skončili s výrobou a technológia ležala v hale x rokov. Z jeho výpovede okrem iného vyplýva aj to, že spoločnosť R. nezaplatila poslednú splátku za technológiu, v dôsledku čoho sa nestala vlastníkom technológie, keďže v zmluve bolo jednoznačne stanovené, že vlastníkom sa stanú až zaplatením celej sumy, v dôsledku čoho vec ostala nevysporiadaná a obžalovaný A. B. s nimi ďalej nekomunikoval. Z výpovede poškodeného vyplýva, že obžalovaný B. mu od samotného začiatku tvrdil, že linka je jeho, že je majiteľom peletárne, čomu poškodený veril asi rok. Z vyššie uvedených dôkazov teda, nepochybne vyplýva, že obžalovaný B. nemal žiadne majetkové vzťahy k prevádzke na výrobu peliet.

Pokiaľ ide o poukazovanie na to, že tak, ako už bolo konštatované aj odvolacím súdom, obžalovanému nebolo jednoznačne preukázané, že by mal poškodenému zamlčať existenciu exekúcií uvádzam, že z výpovede poškodeného vyplýva, že v čase, keď požičiaval obžalovanému sumu 32.800,- Eur nemal poškodený D. vedomosť, že obžalovaný má exekúciu. V tejto súvislosti pôsobí priam absurdne tá skutočnosť, že dokonca sám obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní, napriek tomu, že súčasťou vyšetrovacieho spisu bol prehľad prebiehajúcich exekučných konaní voči nemu, z ktorého je zrejme, že na majetok obžalovaného je vedených veľa exekučných konaní od roku 2002 uviedol, že v čase keď „požičiaval“ peniaze poškodenému D. nemal problémy s finančnými prostriedkami, čím sa teda aj v konaní pred súdom snažil zatajiť uvedenú skutočnosť - existenciu exekúcií.

V nadväznosti na záver, ku ktorému dospel okresný súd, že nebolo preukázané, že finančné prostriedky vo výške 32.800,- Eur obžalovaný vylákal od poškodeného pod zámienkou, že peniaze použije na

rozbehnutie ich spoločného podnikania, pričom vedel, že k spusteniu prevádzky peletárne nedôjde a nevykonal nič, čím by prevádzku peletárne obnovil uvádzam, že obžalovaný poškodenému od samotného začiatku tvrdil, že je vlastníkom peletárne, pričom obžalovaný od poškodeného vylákal finančne prostriedky v celkovej výške 32.800,- Eur, práve pod podvodným prisľubom zo strany obžalovaného, ktorý spočíval v tom, že rozbehnú spoločné podnikanie s tým, že sa poškodený stane tichým spoločníkom, neskôr viac ako 50 percentným podielnikom, resp. majiteľom, pričom obžalovaný sám vedel, že takú prevádzku nespustí, ani nezabezpečoval jej spustenie, poškodeného len ubezpečoval o napredovaní v spustení, avšak žiadne reálne úkony v tom smere nevykonal a nemal ani v úmysle vykonať, čo potvrdzujú okrem iného nasledovné dôkazy.

V prvom rade sám obžalovaný na hlavnom pojednávaní potvrdil, že je pravdou, že prisľúbil poškodenému D. rozbeh prevádzky na výrobu peliet, sľúbil, že to urobí, pričom na otázku, čo urobil, aby sa prevádzka rozbehla uviedol, že nešlo urobiť nič bez finančných prostriedkov. Z výpovede poškodeného vyplýva, že obžalovaný B. mu od samotného začiatku tvrdil, že linka je jeho, že je majiteľom peletárne. Poškodený zároveň kontroloval priebeh rozbehu projektu a obžalovaný ho zakaždým ubezpečoval, že je to v poriadku. Poškodený bol aj pár krát za obžalovaným, aby sa šiel s ním do peletárne pozrieť, avšak obžalovaný sa vyhovárал, že sa mu nedá, že tam nemôžu ísť. Z výpovede L. F. zas vyplýva, že obvinený, resp. spoločnosť R., v zastúpení ktorej konal obžalovaný, začala rekonštrukciu peletárne niekedy v roku 2005, pričom krátko nato skončili s výrobou a technológia ležala v hale x rokov. Po rekonštrukcii už pelety nevyrábali. Z výpovede svedka L. F. vyplýva aj to, že obžalovaný B. mal povedať, že všetko vyplatí v roku 2012, ale zase zmizol, žiadne ďalšie jednanie s ním neboli, s nikým z ich spoločnosti obžalovaný nejednal. Vtedy, keď to vyzeralo tak, že sa niečo rozbehne, komunikoval obžalovaný so spoločníkom, čo bolo ešte v začiatkoch, nie obdobie rokov 2012-2013. Taktiež svedok H. K. potvrdil, že k spusteniu prevádzky nikdy nedošlo a obžalovaný len stále pýtal od poškodeného peniaze. Obžalovaný podľa jeho tvrdenia nebol vôbec v obraze v problematike peliet, nevedel otázky odborného charakteru. Taktiež pokiaľ ide o odovzdávanie hotovosti poškodeným obžalovanému v G. E. a v H. poukazujem na to, že obžalovaný v jednej časti výpovede na hlavnom pojednávaní tvrdil, že poškodený mu takýmto spôsobom finančné prostriedky neodovzdal, ale v ďalšej časti výpovede už uviedol, že poškodený mu vrátil finančné prostriedky 30.000,- Euro spôsobom popísaným v obžalobe, čo je rozporné a nelogické. Pokiaľ ide o uvádzanie toho, že z výpovede svedka I. J. na hlavnom pojednávaní dňa 03.12.2018, vyplýva, že aj v čase výsluchu tento svedok mal určité obchodné aktivity s obžalovaným v súvislosti s peletárňou, čo má preukazovať, že obžalovaný mal „vykonávať kroky smerujúce k obnove peletárne“ uvádzam, že uvedené je v rozpore so zásadami logického myslenia a uvažovania, obzvlášť pokiaľ po takmer piatich rokoch obžalovaný s úplne inou osobou ako je poškodený D., ktorému prisľúbil za poskytnuté finančné prostriedky spustenie peletárne a to že sa stane tichým spoločníkom, resp. majiteľom hľadá kupca peletárne, resp. pripravuje jej predaj.

Všetky vyššie uvedené dôkazy teda bez akýchkoľvek pochybností preukazujú, že obžalovaný A. B. v čase vylákania peňazí od poškodeného nemal záujem rozbehnúť výrobu peliet a poškodeného od samého začiatku uvádzal do omylu a to v úmysle obohatiť sa na jeho úkor, tým, že ho len využil a zneužil podvodným tvrdením, že budú spolu podnikat', pričom poškodený mal podľa klamlivých vyjadrení obžalovaného získať aj určitý majetkový podiel, resp. funkciu v spoločnosti-prevádzke na výrobu peliet, čo sa opäť nezakladalo na pravde.

Pokiaľ ide o názor, že podnikanie v sebe nesie určité podnikateľské riziko a z tohto hľadiska nemôže byť trestné právo prostriedkom na získanie titulu na vymáhanie vložených podnikateľských investícií uvádzam, že obvyklé podnikateľské riziko predstavuje určitý stav neistoty podnikateľa ohľadom toho či dosiahne ním sledovaný výsledok podnikania, čo však nemožno použiť na uvedený prípad, kedy obvinený uviedol poškodeného do omylu v tom, že ním poskytnuté peniaze budú použité na spustenie prevádzky výroby peliet, pričom sám vedel, že takú prevádzku nespustí, ani nezabezpečoval jej spustenie, poškodeného len ubezpečoval o napredovaní v spustení, avšak žiadne reálne úkony v tom smere ani nevykonal a nemal ani v úmysle vykonať. V tomto konkrétnom prípade teda podvodné vylákание finančných prostriedkov v úmysle obohatiť sa na škodu poškodeného, ktoré sa navyše vyznačuje manipulativnosťou a sofistikovanosťou nemožno v žiadnom prípade „odbit“ s poukazom na názor, že trestné právo nemôže byť prostriedkom na získanie titulu na vymáhanie podnikateľských investícií, nakoľko za tých iných podmienok a okolností je na mieste aplikovať prostriedky trestného práva, pokiaľ tomu tak nemá byť práve v uvedenej trestnej veci, kedy mal obžalovaný A. B. jednoznačne už na samotnom počiatku úmysel spáchať uvedený zločin.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti teda nemožno súhlasiť s názorom súdu, ktorý v súvislosti s hodnotením dôkazov v napadnutom rozsudku zdôraznil, že vykonané dôkazy netvorí ucelenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, na základe ktorých by bolo možné vysloviť výrok o

vine obžalovaného, keďže práve naopak obžalovaného usvedčujú okrem ďalších nepriamych dôkazov, dôkazy priame a to najmä výpoveď poškodeného D., svedka H. K. a svedka L. F., konfrontácia vykonaná medzi obžalovaným a poškodeným v prípravnom konaní, prehľad zaplatených súm poškodeným D. na čísle listu 24, výpisy z účtov na čísle listu 115-122, 124-126, 128-129, pričom všetky tieto dôkazy tvoria ucelenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, ktoré jednotlivo, ale aj vo svojom súhrne usvedčujú obžalovaného B. zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení zákona č. 204/2013 Z. z.

Som taktiež toho názoru, že hoci zásadu „in dubio pro reo“ je na mieste uplatniť pri vzniku pochybností o vine obžalovaného, avšak v tejto súvislosti sa v žiadnom prípade nemôže jednať o pochybnosti, ktoré vzniknú len na základe nesprávneho vyhodnotenia dôkazov zo strany súdu, tak ako je tomu práve v predmetnej trestnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 2T/181/2017-314 vyhlásený dňa 07.12.2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vrátil vec Okresnému súdu v Prievidzi aby vec znova v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.“

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na podanom odvolaní ako aj jeho dôvodoch a navrhol rozhodnúť podľa petitu uvedeného v písomných dôvodoch podaného odvolania. Obhajkyňa obžalovaného uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný a preto navrhla odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z odvolania prokurátora a jeho dôvodov vyplýva, že prokurátor v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. namietá správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov, vedúcom ku skutkovým zisteniam, na podklade ktorých rozhodol napadnutým rozsudkom o oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov

v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku okresného súdu vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. b) Tr. por. bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali danosť objektívnej a subjektívnej stránky žalovaného trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák.

Na základe preskúmania veci odvolací súd dospel k záveru, že skutkové závery okresného súdu o nepreukázaní konania obžalovaného, ktoré by napĺňalo všetky pojmové znaky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a) Tr. zák., majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

V súvislosti s vyššie citovanou argumentáciou prokurátora v dôvodoch odvolania proti napadnutému oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu odvolací súd poukazuje na svoje predchádzajúce uznesenie zo dňa 26. januára 2022, sp. zn. 3To/5/2020, najmä v podrobnostiach na obsah jeho odôvodnenia, kde je citovaná časť obsahu vykonaných dôkazov, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu vyvracajú dôvodnosť argumentácie vyššie citovaného odôvodnenia prokurátora. Prokurátor v dôvodoch tohto odvolania vôbec nenamieta, že obsah dôkazov, na ktoré bolo poukázané v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, by nemal oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. K zrušeniu predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku odvolacím súdom pritom došlo práve preto, že okresný súd sa dôsledne a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. nevysporiadal aj s tým obsahom dôkazov, na ktorý bolo výslovne poukázané v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa názoru okresného súdu v prejednávacom prípade nemal okresný súd preukázané, že v súvislosti s poskytovaním peňazí podľa skutkovej vety obžaloby by poškodený nemal vedomosť o rizikách návratnosti, podstatných pre jeho rozhodnutie, či obžalovanému poskytne alebo neposkytne peňažné prostriedky. Správnosti úvah okresného súdu o tom, že zo strany poškodeného neboli obžalovanému poskytované peniaze len ako investícia do budúceho spoločného podnikania, podľa názoru odvolacieho súdu svedčí aj informácia o vkladoch peňazí v hotovosti na účet O. B. zo strany poškodeného už v dňoch 4. a 5.12.2012 (č. l. 117), teda v začiatkoch žalovanej doby vymedzenej obžalobou, kde v poznámkach sa uvádza „pôžička“. Preto argumentácia prokurátora o tom, že až keď začalo byť jasné, že obžalovaný nie je majiteľom peletárne, poškodený „prekvalifikoval“ poskytnutie finančných prostriedkov na pôžičku, je v zjavnom rozpore s obsahom do spisu zabezpečených bankových výpisov. Ak teda na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd ku skutkovému zisteniu, že obžaloba bez akýchkoľvek pochyb nepreukázala poškodeným tvrdený jediný účel poskytovania peňazí obžalovanému, teda len na rozbeh budúceho spoločného podnikania, odvolací súd považuje postup okresného súdu pri vyvodzovaní tohto záveru za plne súladný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Vzhľadom aj na uvedený rozpor nie je možné opodstatnene vytýkať okresnému súdu, že nadobudol dôvodné pochybnosti o hodnovernosti rozhodných tvrdení poškodeného.

Za správny a zákonný postup podľa § 2 ods. 12 Tr. por. odvolací súd považuje postup okresného súdu pri vyvodzovaní skutkového záveru, podľa ktorého poškodený v čase činu vedel o zlej finančnej situácii obžalovaného. O tejto skutočnosti sa aj orgány činné museli dozvedieť už zo samotného trestného oznámenia poškodeného, kde poškodený tvrdil, že obžalovaný ho požiadal o zasielanie peňazí na oživenie prevádzky na výrobu peliet nie na svoj, ale na iné účty pre „nejaký daňový nedoplatok“. Informáciu od obžalovaného o zablokovaní účtu už pred poskytnutím peňazí, teda už v čase činu, poškodený potvrdil aj v následných svojich výpovediach.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny je aj záver okresného súdu o vedomosti poškodeného o rozsahu investície, potrebnej na rozbehnutie prevádzky na výrobu peliet. Podľa obsahu vykonaných dôkazov poškodený túto informáciu získal už od svedka H. K., ktorý poškodenému už pred poskytnutím peňazí obžalovanému oznámil, že do podnikateľského zámeru obžalovaného sa nezapojí, lebo zámer obžalovaného nie je reálny.

Pokiaľ teda okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania aj s poukazom na zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“ dospel k záveru, že poškodený mal v žalovanej dobe všetky relevantné informácie o solventnosti poškodeného a nemožnosti obnoviť prevádzku na výrobu peliet podľa predstáv obžalovaného, správne dospel k záveru o nenaplnení objektívnej stránky trestného činu podvodu, ktorou je uvedenie iného do omylu v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zák., preukázanie ktorej objektívnej stránky je zákonnou podmienkou aj pre naplnenie kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odseku 3 písm. a) tohto ustanovenia. Okresný súd správne a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“ dospel k záveru o (zrejme nereálnej) snahe obžalovaného aj v čase činu zrealizovať obnovenie prevádzky na výrobu peliet. Preto odvolací súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a o nesprávnej aplikácii zásady v pochybnostiach v prospech obvineného okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní. Z uvedených dôvodov odvolací súd nezistil existenciu odvolaním prokurátora namietaných väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu odvolaním prokurátora nevytýkaných väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.